

ALGUNES REFLEXIONS SOBRE EL TDAH (Trastorn de dèficit d'atenció i hiperactivitat)

Quan un nen té dificultats per estar quiet, atent i concentrat, la majoria de vegades se li diagnostica un TDAH i, normalment, se li recomana de prendre medicació i seguir una teràpia cognitivoconductual per afavorir la millora d'aquestes conductes.

En aquest article volem plantejar algunes reflexions:

No hi ha cap prova neurològica que justifiqui la presència d'aquest trastorn. El diagnòstic del TDAH s'acostuma a fer en basar-se en l'evidència clínica, és a dir, en la descripció de les conductes externes del nen, generalment recollides en uns qüestionaris que han de respondre pares i mestres.

En la majoria de casos, la hiperactivitat i el dèficit d'atenció no són en si una patologia, sinó la manifestació que el nen està tenint una sèrie de dificultats que poden estar relacionades amb orígens força diferents, com ara canvis en el seu entorn familiar (naixement de germans, separacions, malalties, morts...).

Altres vegades és un estat d'ansietat provocat per causes vàries que cal esbrinar (exigència desmesurada per part de l'entorn familiar o escolar, sobreprotecció, manca de límits i normes, excés de permissivitat...), cosa que fa que el nen es comporti d'una manera hiperactiva i no es pugui concentrar.

Cal saber que, sovint, la depressió infantil es manifesta EN ELS NENS amb un excés de moviment.

Així mateix, els trastorns de la personalitat poden quedar emmascarats per símptomes d'hiperactivitat en alguns casos o de dèficit d'atenció en d'altres. Dues alteracions que també es poden produir simultàniament.

És evident, doncs, la diversitat de causes i la diversitat de gravetat que hi pot haver darrere de les conductes esmentades.

Pensem que és necessari elaborar un diagnòstic ampli que tingui en compte, no només els símptomes que presenten els nens, sinó la comprensió profunda de què és el que els pot estar originant.

Serà a partir d'aquest diagnòstic que la psicoteràpia s'enfocarà per entendre i afrontar els motius que porten al nen a tenir un comportament hiperactiu o de manca de concentració, o tots dos alhora, i no es tractaran, únicament, les conductes EXTERNES QUE MANIFESTA.

Sovint el tractament al qual es recorre d'una manera molt freqüent és el de la medicació. Cada cop és més habitual que a les escoles hi hagi nens medicats.

Aquesta actuació va adreçada a suprimir d'una manera immediata les conductes hiperactives i a afavorir l'atenció com si es tractés d'una malaltia i no d'allò que ens alerta del fet que hi ha alguna cosa que ho està provocant.

Considerem que s'està fent un ús abusiu de determinats psicofàrmacs, sense que hi hagi encara prou estudis i documentació sobre els seus efectes secundaris a llarg termini. Sens dubte, en algunes persones poden estar indicats, però mai com a únic tractament.

Per acabar, podem veure com darrere del TDAH hi ha una persona i una família que pateixen per causes molt diverses, i la forma d'ajudar-los i de tractar-los no és única ni per a tothom és eficaç la mateixa.